

Ivana Velimirac

PROBUĐENOST U PISMIMA

*da li se može probuditi pismom,
može li se u probuđenosti ispisati pismo?*

na liniji pisama

buđenja su već ne-buđenja, Elpenor, junak ne-junak
lice sa sindromom i simptomom, dramski junak,
pratilac, šaljivi Pilad, Pilad-pisar, utvara i sena,
pijanac mlade ponoći sveta i molilac odlaganog okončanja,
onaj čiji će trenutak tek da govori, čije se buđenje odlaže,
čije pismo kasni i vraća se, u igri nedovoljnosti i odsustva

Elpenor je zamišljeno, opisano, tek ucrtano prelaženje,
hod uz granicu, tik uz nju, hod uz jednu i drugu stranu,
čije su razlike beskonačno približene, priljubljene,
koje se priljubljene poistovećuju, dalje od granice — razlike rastu

granica živog i mrtvog, potonulog i plutajućeg,
granica koja se pretvara u gravitaciju,
gravitacija koja se upisuje u geometriju
GRANICA
GRAVITACIJA
GEOMETRIJA

razlika pisanja pisama i otkucavanja, skandiranja buđenja,
neposlata pisma i uspavana buđenja,
neprobuđenost iz buđenja i neiščitanost iz pisama,
prisustvo odsustva
zaboravljen, odbrojen kao slučaj, slučaj Elpenora

njegov svet ne meri vreme, njegov novi svet, daleki svet izgnanstva još je stariji
svet od večnog ovidijevskog Rima, Ovidija-Elpenora, večnog sadašnjeg u svakom
rimskom bunaru, uvek kraj rimskih puteva, kraj tuđih žrtava

buđenja su treptaji fragmentarnog identiteta, halucinantni vrtlozi u kojima je bes-
konačno udaljeno ono beskonačno približeno u kojem se očitava obrtanje per-
spektive i posuvraćenost pogleda

buđenja su treptaji u kojima vreme izmiče, u kojima se pokazuje sva paradoksalnost njegovog sadašnje-prošlo-budućeg kovitlaca, kretanja napred i nazad, između odustajanja od prepiske, i dalje pišući, između odbijanje buđenja, snevajući uvek već budan

24 buđenja, 24 otkucaja sata, dan je meren tim satom, dan njegove večnosti, dan kao večno trajanje i obnavljanje Elpenora, bez dovoljno daha za duže trajanje, sa istovetnim dahom u svakom danu koji se ponavlja

dan buđenja naspram duge hadske noći pisama

trajanje nepogrebenog, nesmirenog, kao uslov ljudskog, uslov onoga što je nemoguće pogrebsti i smiriti, junaka ne-junaka, žrtvenik koji se sekularizuje postaje svet kojim teče krv i dan koji tu krv gleda, usred krvavih smrti jedna slučajna smrt, smrti ne-smrti

ono što se u 24 časa buđenja otkriva, to su nesanica, ludilo, rasutost, umesto 24 pevanja — 24 treptaja
neherojska smrt žrtvenik je koji podastire svet

od skitača prelazi u spavača, u preobražajima glasa koji govori
o izmišljanju sveta i samog sebe, iznova

od epskog junaka, koji je izronio u pismima,
prelazi u fragmentarnu formu stiha
nalik dnevničkim beleškama odsanjanih snova
iz epa u trilogiju sa satirskom igrom

čvorovi njegove svesti
čvorovi su pisanja, jezik umnoženih svesti junaka,
ispitivanje govora zamišljenog, ponovo izmišljenog citatnog junaka
i beleženje njegovih jezičkih metamorfoza

kroz plutajuće telo Elpenora

Elpenor nije metafora
u smrti nije ni mrtav
u živoj mrtvosti smrti i sna skrivena je igra
dva mala grčka brata blizanca, Morfosa i Hipnosa
san o smrti
jer san o smrti nije ni strah od onog što je ništa,
niti što je drugo, već isto
isti dan osrednje oprane palube, osrednjeg pijanstva,

san je budnost u smrti, u mogućnost da se poveruje u telo bez tela,
na isteku dana
artoovsko, delezovsko telo bez organa
koje roni u dubinu na dah,
koje i jeste i nije u pretposlednjem snu pisma
pred buđenje

paradoks ludaka, jedinog koji zna da ne samo da se spajaju suprotnosti,
već se one uvek potvrđuju tim paradoksom jedinog mudrog,
koji je već odustao od te poslednje mudrosti,
prokazivanja umesto odgonetanja, sam se zatvorivši u zagonetku,
čitajući slepima i igrajući gluvima,
mudar i lud kroz odlomke dijaloga sa Dekartom i Montenjem,
sa mudrim i budalastim filozofom, sa metodom i ogledom

kroz letopise i cenovnike, poternice i sanovnike, fusnote i epistole,
nabrajanja, grupisanja parova simptom su buđenja,
da prepiska nije obustavljena i u mahnitom času otkucavanja,
dokazuju san u snu, pismo u pismu
obeležavanje i upisivanje po telu spavača,
pribori za jelo i pribori za spavanje
kojima će se pojesti knjiga poslužiće mu istovremeno da pojede samog sebe

u pretapanju stvari i stvarnosti u nesanicu spavača,
u zamci se nalazi onaj koji se ne budi, ne prelazi na drugu stranu, bez obola

kako se probuti posle Gregora Samse,
a ne biti pretvoren u bubu, ne postati bubom, ne živeti tim postajanjem,
kako se probuditi, a ne biti Elpenor, spavač u nesanici

buđenja već znaju da nema buđenja

na liniji buđenja